

3. По време на Руско-Японската война Г. Ив. Ц. Килчикъ е издържалъ на свои срѣдства едно легло въ болницата на руския червенъ кръстъ. За това благодарение, г. Килчику е даденъ знака на червения кръстъ, за да го носи. Подобна честъ се прави само на щедри дарители.

4. Душата на Г. Ив. Ц. Килчика, казва г. Йовъ Титоровъ, всѣкога е била прѣпълнена съ чувство на обичъ къмъ неговото отечество — България. На всѣки успѣхъ, на всѣки напрѣдъкъ, които е правило българското отечество отъ деня на освобождението му до днесъ г. Килчикъ се е радвалъ отдалечъ. Той помни само отъ прѣдания родината на прадѣдитѣ си, знае отъ устни разкази за нейнитѣ хубости и прѣлѣсти, и той горещо обича сънародницитѣ си, земята на своитѣ прадѣди... Конфликтътъ между правителствата на България и Русия отъ 1885—1896 г. произведе голѣмо огорчение въ душата на българския родолюбецъ. И за това моментътъ на помирието между България и Русия — 2 февруарий 1896 год., — когато и българскиятъ прѣстолонаслѣдникъ Н. Ц. В. князь Борисъ прѣмина въ лоното на православната църква, прѣдизвика въ душата на г. Килчика чувства на истинска радостъ. За споменъ на горнята историческа дата, за споменъ на помирието на България съ Русия и основаването на православна династия — г. Килчикъ въздигналъ въ гр. Комратъ до зданието на реалното училище една звѣнарница, която, съ царско позволение, биде наречена „Николаевска“, — въ честъ на царя Николая II, — камбанитѣ на която винаги да напомнятъ на българитѣ въ Комратъ за споменатото историческо събитие. За да стане извѣстно горнѣто дѣло и на българския царски домъ, г. Килчикъ поръчалъ направата на единъ албумъ, на чийто разкошна горня корица, изработена отъ сребро, позлатено и емайлирано, е изобразена въ миниатуренъ видъ звѣнарницата. Тоя албумъ е по-